

„Ik kan het niet meer zien; als het hier moet blijven, hang er dan een doek over.”

„En waarom niet, lieveling? Omdat je daarvan ziek werd?”

„Misschien!”

Hij eerbiedigde haar wensch en sloot het op in zijn atelier, maar het volgende jaar verscheen het op den Salon en verwierf een gouden medaille; van dien dag was Frank een beroemd man en vreemd hoe beroemder hij werd, hoe minder „artiest” hij scheen; alle aanwendsels, die de wereld moesten verkondigen dat hij een kunstenaar was, liet hij varen. Hij werd eenvoudig en natuurlijk; hij poseerde niet meer nu hij werkelijk geworden was, wat hij vroeger schijnen wilde.

Rose Marie hield haar belofte aan Dr. Adrichem gedaan; zij wilde gelukkig zijn en dank haar karakter werd zij het ook waarlijk, vooral toen zij meer kreeg om voor te zorgen en lief te hebben.

„Oom,” schreef zij kort na de geboorte van haar Marietje, „nu ben ik eerst recht gelukkig. Frank is zoo goed en hartelijk voor mij en hij is zoo dol op onzen kleinen engel.”

Hij schreef haar slechts een regel terug.

„Heer, laat thans uw dienaar in vrede gaan . . . .”

Eenige weken later kwam er een brief van mevrouw van Haeren aan Frank en Rose:

„Beste kinderen!”

’t Is een treurige tijding, die ik u heden te melden heb. Ik heb mijn goeden broeder verloren; zijn dood was als zijn leven één opoffering, hij is gestorven als een soldaat op het slagveld, met de wapenen als ’t ware in de handen.

„Hij was sinds lang de oude niet meer, zeide juffrouw Bol. Sedert de jonge mevrouw weg was, scheen de pit er uit. ’t Scheen dat hij zich niet meer zoo goed als vroeger aan de stilte wennen kon. Hoe dwaas vindt ge niet? Waarom niet in Amsterdam gekomen, of een reis gemaakt om zich op te frisschen. Maar hij beulde zich hoe langer hoe meer af! En nu wilde het ongeluk dat de typhus een week of wat geleden in Duinwijk losbrak en hij bleef dag en nacht in de kleeren tot hij niet meer kon; toen kreeg hij een longontsteking en binnen drie dagen was het afgelopen.

„Bol telegrapheerde mij en Henri en ik reisden onmiddellijk er heen, maar het was te laat; ik trof hem niet meer levend aan. O ’t was zoo’n mooie doode, zoo vredig, zoo kalm, zoo glimlachend of hij blijde was dat hij gedaan had met het leven, of hij nu iets beters genoot.

„Zijn papieren waren allen in orde, maar we vonden niets dat eenig licht kon werpen op zijn zonderlingen levensloop.

„En verbeeld u! zijn universeele erfgenaam is uw kleine Marie; hij heeft legaten gemaakt aan de visschers en aan juffrouw Bol, maar dat is ook alles. Ge moet maar spoedig overkomen om de zaken te regelen. ’t Verheugt me erg voor de kleine meid, hoe zeer het mij ook bedroeft mijn broer verloren te hebben,